

EDITORIAL

L'Estatut de Catalunya ha vist la llum amb tota felicitat. No ha estat un «Mons Partinens» sinó tot el contrari. La seva gestació ha durat poc i el resultat ha satisfet totes les esferes. Per alguna cosa n'ha presidit la concepció una Mare de Déu especialitzada...

Potser no ens ajustem a la veritat en dir que tothom se sent satisfet. Hi ha descontents entre nosaltres i a la vorera del davant. No manquen catalans que haurien volgut un articulad obertament secessionista. I són legió els que de la «meseta» estant, jutjen el projecte excessivament ambiciós. No ens hi encaparrim. Tots plegats, ells i nosaltres, ens amotillem perfectament a la realitat, tal i com s'hi adapten els viatgers d'una tartana massa atapeïda. En arrencar, tothom protesta perquè no hi cap i es sent incòmode. Però al primer kilòmetre, veureu com tot el passatge s'ha enquistat i s'ha format la companyia habitual entre aquells qui fan una mateixa ruta.

Exactament igual passarà ara. El vehicle de l'Història, camina i tots hi anem enfilats, vulgues o no vulgues. Els qui de tota la vida s'aprofitaven de privilegis mal adquirits per a ocupar llur propi seient i envair el seient dels altres, no tindran més remei que arraulir-se i fer lloc als qui en us del seu perfecte dret volem seure com persones i no amuntegar-nos com equipatges.

Catalunya envia al Parlament la representació més nodrida que mai hagi eixit del seu si. I aquesta representació no ha estat guanyada amb armes il·lícites que ja no s'estilen entre nosaltres. La quarantena llarga de diputats que havem tramès a Madrid, i tots els altres que sense procedir del nostre clos s'hi afinen, són mandataris de la voluntat d'un poble sencer. No de les conveniències particulars d'un partit, clau o tribu. Centenars de milers de voluntats, els observen. I ells, sabent-se confortats per una tan forta abrivada col·lectiva, estaran, no cal dubtar-ne, a l'alçària de llur comès. De llur comès, que es circumscrigui, ara com ara, a dir en bones paraules a les Constituents que Catalunya vol estructurar-se al seu gust, fent us de l'autodeterminació que a Sant Sebastià li fou reconeguda.

Rondinarian, faran el bot, picaran de peus a terra com els infants rebecs. Però acabaran per dir-nos que tenim raó i que fem el que volgüem. Les circumstàncies manen i elles imposaran un bon sentit d'acomodaments a tots els viatgers de la tartana.

I als impacients d'aquí, que voldrien que emparats en l'anormalitat, arrenquessin a la força allò que ells volen de bona fe, els direm que ara com ara, el nostre paper és de viatgers, i no volem semblar lladres de camí ral. Si han de sortir trabucs ja sortiran un altre dia.

La suspensió de pagaments del Banc de Catalunya

Manca de serenitat. -- La situació del Banc no justificava el pànic

La nota sensacional de la passada setmana, fou la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya, que es vegé portat a aquest extrem a conseqüència de la manca de serenitat i de confiança que han demostrat la major part dels seus clients.

I diem manca de serenitat, perquè tenim el ferm convenciment de que la situació del Banc que porta el nom de la nostra terra no justificava els rumors que ja fa temps es feien circular i que finalment, a força de persistència, aconseguiren prendre arrel i sembrar el pànic entre la gent. Hom dirà que aquells rumors no devien estar tan mancats de fonament quan s'han vist confirmats amb el tancament del Banc. Però qualsevol que tingui una engruna de sentit comú ja sap que no hi ha cap entitat, per forta que sigui, que pugui resistir una retirada intensa i persistent de diners, i no hi ha el més petit dubte de que tots els Bancs es veurien obligats a tancar les seves portes si queia al seu damunt l'allau que s'ha llançat sobre el Banc de Catalunya i els era negat d'una manera sistemàtica l'auxili indispensable en aquests casos.

Hem dit que la situació del Banc suspès no justificava l'actitud del públic. No és aquesta una afirmació gratuïta, feta perquè sí; sinó que la fem perquè hem tingut ocasió de comprovar que les operacions que realitzava

aquella entitat eren completament normals i prudents, com així ho demostra el balanç presentat al jutjat del Nord.

Insídies i calúmnies

Podem afirmar d'una manera categòrica que el Banc de Catalunya ha estat víctima d'una campanya d'insídies i calúmnies. S'ha dit que la expansió del Banc amb la creació de gran nombre de Sucursals i Agències el posaven en una situació perillosa que fatalment el farien trontollar i caure. Aquesta és una de les insídies que feien córrer els qui sabien perfectament la falsetat d'aquesta afirmació. Nosaltres hem pogut comprovar, amb dades a la vista, que degut al tacte i a la prudència amb què la Direcció del Banc creava les noves dependències, sense esmerçar-hi grans quantitats i destinant-hi el personal més indispensable, la gran majoria d'elles tancaven ja el primer exercici no tan sols sense pèrdua sinó amb un benefici més o menys crescut. Per tant, això no podia de cap manera perjudicar el Banc, sinó que, pel contrari, el beneficiava.

S'ha dit que el Banc no havia pogut pagar els terminis convinguts en la compra de les accions de la Banca Arnús; i nosaltres sabem positivament que els terminis foren pagats en la data que devien ésser-ho; ço que dóna al Banc la possessió d'un nombre determinat d'aquelles accions.

S'ha dit que el Banc tenia invertits en operacions de «dobles» uns 30 milions de pessetes, cosa que podem

desmentir també rodonament i la qual inexactitud podrà comprovar qui examini el balanç d'aquella entitat.

S'han dit, en fi, una quantitat enorme de falsetats que, repetides una i altra vegada i avalades amb el prestigi de persones enteses i ben informades de què feien gala els propaladors de les mateixes i afegint-hi els avisos «confidencials» de determinats elements, mantingueren viu durant dies, setmanes i mesos aquest estat d'intranquil·litat fins que aconseguiren el fi que es proposaven: que el pànic esdevingués més fort que la resistència del Banc de Catalunya.

Perquè cal tenir en compte que ja fa uns tres mesos que aquesta ofensiva fou iniciada. Fa molt de temps que «els ben informats» ens avisaven dient-nos: «Demà el Catalunya no obrirà». I passava aquell demà i un altre i un altre... i el Catalunya seguia obrint i atenent el públic. Aquesta resistència, que hauria hagut de tranquil·litzar els ànims, feia que s'anés intensificant encara més la circulació de notícies alarmants, ço que posa de manifest l'existència d'elements interessats en aconseguir l'enfonsament d'aquella entitat.

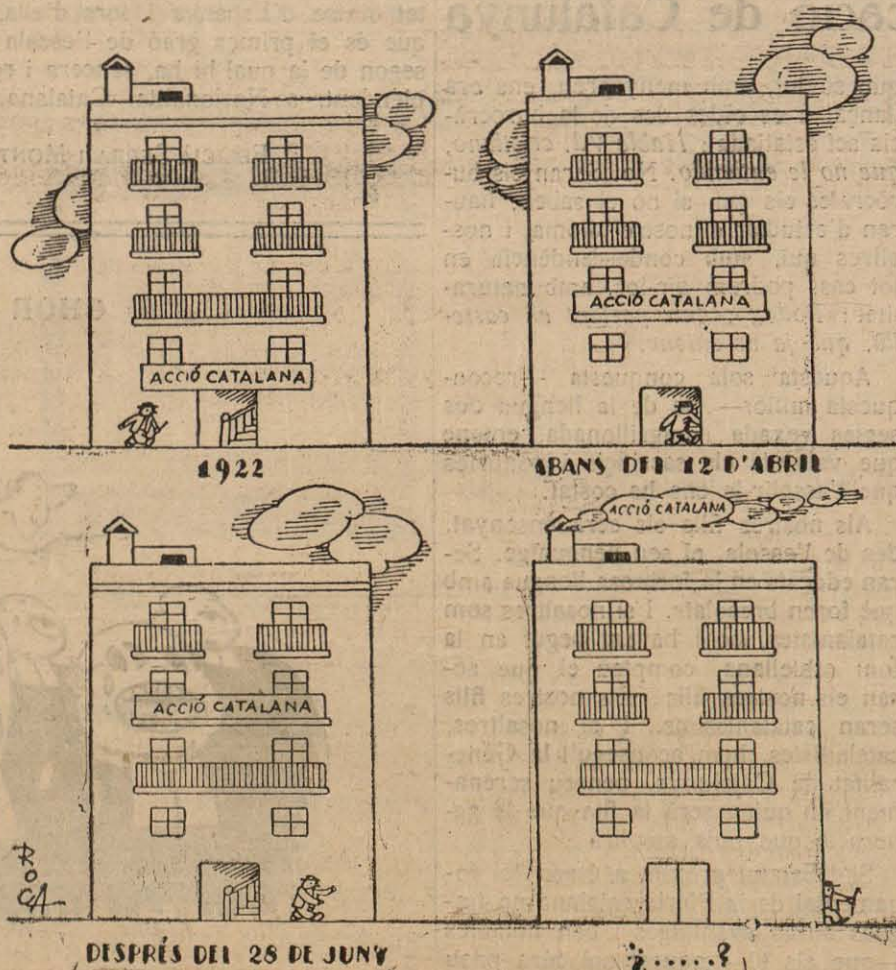
L'origen dels rumors

I ara anem a veure si podem posar en clar d'on han sortit aquells rumors i els mòbils que podien inspirar-los.

Ens sembla que no direm cap secret en manifestar que un Banc dels

(Segueix a la pàgina 2)

L'ASCENSIO D'ACCIÓ CATALANA

al peu del canó

NOBLESA OBLIGA

Obliga fins als brètols. Fa molt de temps que hoensem i fem els possibles per practicar-ho. La noblesa en el procedir—no pas la monomania nobiliària, escorrialla del passat—enlenteix la lluita.

La noblesa és tot el contrari de la traïció. El qui és substancialment noble no fa mai travetes. El combatent noble no colpeja el contrincant que rellesca i cau. Ans bé li allarga la mà per redressar-lo i reprendre el combat.

Entre nosaltres, catalans, han gaudit fins ara de predicament, certes supervivències medievals, curulles de romanticisme, però absolutament inútils, en l'hora actual, com processons, aplecs i Jocs Florals.

En canvi s'han oblidat molt sovint de les lleis de cavalleria, única romanalla aprofitable de l'Era Camial.

Mal podem exigir noblesa a l'enemic de portes en fora, quan entre nosaltres dominava aquell «canibalsme» denunciat un dia pel més canibal dels